

23. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı Cemalettin KÜÇÜK'ün

23.Olağan Genel Kurul Açılış Konuşması

Sayın Divan, değerli arkadaşlar; hepinizi saygıyla selamlıyorum. 23. Olağan Genel Kurulumuzun ülkemize, mesleğimize ve tüm insanlığa önemli açılımlar getirmesi dileğiyle konuşmama başlıyorum.

Dünya ve Türkiye insanı, açlık, yoksulluk ve ölümlerle karşı karşıya olduğu, çeşitli ülkelerin değişik yöntemlerle işgal altında olduğu bir dönemde Genel Kurulumuzu yapmaktayız. Dünyayı bu duruma getiren, her alanda küreselleşme adı altında yer küremize saldırının olduğu ve dünya kapitalist sisteminin hızla gelişmesidir. Kapitalist sistemi oluşturan büyük sermaye, dünyaya özgürlükler, zenginlikle vaat etmesine karşılık, gerçekte demokrasi ve insan haklarını kendi çıkarları doğrultusunda tanımlamak, bu tanım ve kuralları kullanarak dünyanın artı değerlerine ve doğal kaynaklarına, zenginliklerine el koymaktadırlar. Bu kurallar da kuralızsızlıktır. Bu yöntemi uygularken, Türkiye gibi çeşitli ülkelerde yasa düzenlemeleriyle bunu gerçekleştirirken, Afganistan, Irak gibi çeşitli ülkelere de silahla işgal ederek amaçlarına ulaşmaktadırlar. Bu gibi uygulamalarla diğer ülkelere de gözdağı vermektedirler.

Türkiye, uzun yıllardır dünya emperyalist-kapitalist sisteminin boyunduruğu altındadır. ABD emperyalizmine, Avrupa Birliğine emperyalizmi eklenmiş, koşullar emekçiler için gittikçe ağırlaşmaktadır. Emperyalist ve kapitalist sistemin temsilcileri, dünya ülkelerine demokrasi, insan hakları ve özgürlükleri bahane edilerek saldırmaktadır, bunun adına da operasyon denilmektedir. Yıllardır Filistin halkına karşı yapılan İsrail saldırıları, Türkiye dahil birçok ülkede operasyon olarak nitelendirilmektedir. Oysa orada örülen utanç duvarı görülmektedir, İsrail'e karşı hiçbir karar alınmazken, artık saklanamayacak kadar ortaya çıkan durumlar için ancak ve ancak tavsiye niteliğinde kararlar alınabilmektedir.

Biraz sonra Türkiye ve sektörümüzden söz edeceğim. Ortaya koyacağım olumsuzluklar, sizleri olumsuzluğa itmesin; çünkü bir tespitte bulunacağım, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaş durumunda olduğumuzu ve bu durumun da tespitini yapmak zorunda olduğumuzu belirtmek zorundayım. Bu durumda ilk olarak yaşadığım bir örneği vermek istiyorum: İsrail saldırısının hızlandığı bir dönemde Filistin halkına desteğimizi iletme üzere Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği heyetiyle Filistin Elçisine yaptığımız bir ziyarette, Elçi Sayın Fuat Yasin şöyle diyordu: “Şaron’u asıl kızdıran, deliye çeviren şey şu: Bizler bunca saldırı, katliam, işkence, ölüm karşısında çocuklarımızı okula gönderiyor, sinemaya gidiyor, düğünümüzü yapıyoruz, tiyatroya gidiyoruz, her türlü yaşamımızı normal sürdürüyoruz ve bu da hakikaten Şaron’u deliye çeviriyor.”

Bizler açlığa, yoksulluğa, işgale, sanayisizleştirme, işsizleştirme, özelleştirmeye, talana, tarihi ve kültürel alanın yok edilmesine, kültürel sömürüye karşı, bunu yaratan emperyalizme, kapitalizme

ve yerli işbirlikçilerine karşı, her türlü büyük sermayeye baskıya, zulme karşı savaştayız. Bütün bunlar, insanlığa karşı işledikleri suçlara engel olmak için ve onlara ortak olmamak için. Bu savaşta normal yaşamımızı elimizden geldiğince sürdürmek zorundayız.

Arkadaşlar; bir ülkenin kalkınması, gelişmesi için iktisadın temel kuralının uygulanması gerekir. Temel sanayi kollarında finans, bankacılık ve sosyal güvenlik, sigorta sistemlerinde yabancılara yer verilmemelidir. Bu kurallara uymayan ülkeler, topyekûn çökmüşlerdir. İşte Türkiye bu aşamadır, yani Türkiye emperyalist-kapitalist sistemin tüm alanlarına açılmış ve uçuruma doğru gitmektedir. Plansız bir ekonomiyle Türkiye kaynakları talan edilmekte; Türkiye kaynakları ve artı değerleri, isimleri sayılan dünya zenginleri listesine giren birkaç kişinin kasasına ve onlar aracılığıyla dünyaya yönlendirilenlerin eline geçmektedir. Bu alandan çıkışın tek yolu, planlı ekonomiye geçişle olanaklıdır. Adına “serbest piyasa ekonomisi” denilen, büyük sermayenin borsa-döviz-faiz üçlüsüyle kaynakları ele geçirdiği, istediği alana aktardığı ekonomik sistemin boyunduruğundan kurtulmak zorundayız. Bu süreç, Türkiye’de en hızlı biçimde sürmektedir.

Değerli arkadaşlar; bu uygulamalar, en çok temel sanayi kolu olan metalürji sektörünü vurmaktadır. Temel sanayi sektörünün finansörü Etibank, diğer bankalarda olduğu gibi yok edildi, Etibank’a bağlı birçok sanayi alanımız yok oldu, çoğu da yok olmayla karşı karşıyadır. Kükürt, volfram, çinko, kurşun tesisleri kapatıldı; bakır tesisleri, özelleştirme adı altında birçok kez kapatmayla karşı karşıya geldi. Karadeniz Bakır İşletmeleri, zaman zaman cevher **alamamak** durumundayken, bakır yatakları yabancılara ve işbirlikçilerinin eline geçti ve geçmeye devam etmektedir. Alüminyumda Türkiye gereksiniminin yüzde 30’unu, kurulu kapasitenin yüzde 15’ini karşılayabilen Seydişehir Tesisleri, boksit madenleri ve enerji santralleriyle Özelleştirme İdaresinin bünyesine geçmiştir. Özelleştirme İdaresinin bünyesine geçen tesislerin ne hale geldiğini hepimiz bilmekteyiz ve tanık olmaktadır. Demir ve çelik üretiminde dünya üretiminde 13 üncü-16 ncı sıralarda olmamıza rağmen, demir ve çelikte hurdasından cevherine kadar dışa bağımlı duruma gelmiş bulunmaktayız. Aynı zamanda demir ve çelikte toplamda ithalatçı konumundayız. Bir de buna kaliteli çeliği eklediğimizde, fark daha da açılmaktadır. Bir Asil Çelik örneğini birkaç kez yaşadık, **geçen** yıl “yeniden kapatılır mı” diye yüreğimizi ağzımıza getirdi.

Bu arada dünya **kromit** üretiminin yüzde 20’sini yapan Türkiye, paslanmaz çelikte bir türlü adım atamamaktadır. Paslanmaz çelik, birtakım küçük dökümler hariç, Türkiye’yi tamamen ithalatçı durumuna getirmiştir. Bedeli 250 milyon dolar olan yıllık ithalat gideri, bor madenlerimizden, ham bor madenlerinin ihracatından elde edilen yıllık bedele karşılık gelmektedir. Elazığ Ferrokrom Tesisleri, üretime ara vermiş, Özelleştirme İdaresinin bünyesine alınmıştır; bu arada yeniden üretimde, ancak Türkiye’nin çeşitli bölgelerinden kromlar yurtdışına gönderilmektedir. Antalya Elektrometalurji Tesisleri tam kapasiteyle çalışmasına rağmen, zararlı hale getirilmesinde çalışanların sorumlu tutulması kabul edilemez. Bu tesisler parçalanarak satışa sunulmuştur.

Burada dikkatinizi bir konuya çekmek istiyorum: Antalya Elektrometalurji Tesisleri, Elazığ Ferrokrom ve Seydişehir Alüminyum Tesisleriyle Oymapınar Barajı'na yönelik ele geçirme istemi, aynı yabancı ve yerli işbirlikçileriyle birlikte hazırlanmaktadır. Bu, topyekûn olarak kamuoyunun gündeminde aydınlanmış **ve bağlantılarının** ortaya çıktığı bir durumdur.

Bir başka alan, paslanmaz çeliğin diğer kaynağı ve 2003 yılının dünyadaki fiyat rekortmeni olan nikel, yabancıların eline geçmiş, kobalt ile birlikte yurtdışına gitmeye hazırlanmaktadır. Diğer taraftan demir-çelik tesisleri, “özelleştirme, devir, birleştirme” adı altında büyük sermayenin eline geçmekte, bu işlemler de çeşitli borsa aracılıklarıyla yapılmaktadır. 1994 yılından beri kapatmayla karşı karşıya kalan Karabük Tesislerimiz, her zaman sıkıntı içinde olmuştur. Karabük orada dururken, birçok kent belediyeleri, ray sistemleri için yurtdışından hâlâ ithalat yapmaktadırlar. Plansız bir demir-çelik sanayisiyle Türkiye, üretim miktarı dünya üst sıralarında görünmesine rağmen, dışa bağımlı bir ithalatçı konuma getirilmiştir. Yine Kütahya'da bulunan gümüş tesisleri, işletmenin kasasında bulunan nakit 16,5 milyon dolar, stoklarındaki 10 milyon dolar olmak üzere, nakde çevrilebilir 30 milyon doların üzerinde kaynağı varken, 40 milyon dolara nasıl özelleştirildiği, özelleştirmenin temel felsefesini ortaya koymaktadır.

Bir de 15 yıldan beri ülkenin gündemini işgal eden altın ve yasadışı Bergama Ovacık İşletmesine değinmeden edemeyeceğim arkadaşlar. Her türlü yasadışılığı, teknik ve ekonomik olumsuzluğuyla varolan bu işletme, Çalışma Raporumuzda geniş olarak yer almıştır. Ancak üniversite hocalarının ya da bakanın çeşitli yakın çevrelerine verdiği yanıtlarda, “bu işletme hangi koşul olursa olsun çalışacaktır, buna kimse engel olamaz” yani bakan “yargı ve hukuk da engel olamaz” diyor, bunu açık açık söylüyor. Bu gücü nereden aldığını artık sormayacağız; çünkü bakanın bu gücü nereden aldığını biliyoruz.

Türkiye sanayinin temel girdisi olan madenler, yeni hazırlanan Maden Yasası ve çeşitli yasaların içerdiği değişikliklerle büyük sermayenin eline geçmekte; bu yapılırken de Türkiye bir hafriyat ülkesine dönüştürülmesine hazırlanmaktadır. Türkiye kaynakları peşkeş çekilirken, sanayi, TÜPRAŞ, Tekel, PETKİM, şeker tesisleri birlikte yok edilirken, diğer yandan çalışma yaşamına yönelik birçok yasa, meslektaşlarımızı ve tüm çalışanları sorumlu tutacak, ancak yetkisiz kılacak iş güvencesi yönetmelikleri çıkarılmaktadır. Çalışanlar, işyerlerinde her türlü olumsuzluktan sorumlu olacaklardır, ancak yetkisiz bir sorumluluk, ancak kölelik düzeninde söz konusu olabilir.

Bütün bunları pekiştirecek, eğitimden sağlığa, yerel yönetimlere, çalışma yaşamına, özelleştirmelere, kaynakların kullanılmasına yönelik yeni bir peşkeş yasası, Kamu Yönetimi Temel Kanunudur. Bugünlerde Mecliste birçok kısmı kabul edilen kanun taslağı, topluma reform olarak sunulmakta. Oysa tam tersi olduğunu tüm kitle örgütleri yöneticileri kamuoyuna anlatmasına rağmen, büyük sermaye medyasında yer bulma olanağı olamamaktadır. Bu durumda Türkiye Büyük Millet Meclisi de muhalefetsiz kalmıştır arkadaşlar. İşte burada bizlere önemli bir görev düşmektedir; bu

alanda iş yaparken, bir yandan da toplumsal heyecanı yaratacak, toplumsal muhalefeti örgütleyecek işleri de, heyecanı da yaratmamız gerekmektedir.

Genel Kurulumuzun Türkiye'ye, mesleğimize önemli açılımlar getireceği, toplumsal heyecanı yaratacağı dileğiyle hepinizi saygıyla ve sevgiyle selamlıyorum.